

Thingene maae følge i deres indbyrdes Forhold, at man ikke giver Anledning til, at Endringer indkomme, som kunne gjøre en ny Behandling og Sagens Tilbagegang til det Thing, hvor den først har været, nødvendig, undtagen hvor det er af særdeles Vigtighed; og, da der her meer var Spørgsmaal om Redactionen end om det endelige Resultat, saa var der ingen Anledning til at fremkomme med saadanne Endringsforslag, saaledes som Sagen stod forhen, hvorimod der vilde være Grund dertil, naar Sagen imidlertid har forandret sin Stikelse saaledes, at det, der fremkom forhen som en Indvilligelse i et Forslag, der var antaget af et Thing, skal betragtes, som om det var et Forslag fra det andet Things Side.

Wesfely: Ved det Spørgsmaal, som foreligger, forekommer det mig, at den ærede Forsamling skal handle udad. Ved den tidligere Sag var der, saavidt jeg opfattede det, kun Spørgsmaal om, hvorledes Thinget betragtede sin egen Virksomhed, hvorledes det vilde fortsætte de Sager, som forelaae; men nu forekommer det mig, at det Spørgsmaal, der foreligger, er om en uadgaende Virksomhed, og navnlig om, hvilken Indflydelse det vil have paa de Love, som skulle vedtages; og hvorledes Grundloven er at forstaae, om saaledes, som den meget ærede Formand har gjort opmærksom paa, at til en Rigsdagsbeslutning udføres 2 paa samme Tid tilstedeværende Dele af Rigsdagen. Men jeg skjønner dog ikke rettere end at, naar et saadant Spørgsmaal er under Overveelse, det dog vilde være i høi Grad ønskeligt, om Ministeriet vilde fremsætte den Anskuelse, det i saa Henseende har. Det er jo dog klart, at det, som er under Overveelse, er en Paragraph af Grundloven, det er, hvorledes en Lov tilsidst skal fremkomme, efterat være gaaet igjennem Landsstinget og Folkethinget og saa forelagt Hs. Majestæt Kongen, det er altsaa Noget, som maatte stee ved, om jeg saa maa sige, en Fællesbeslutning af de 3

Dele af Statsmagten, af Regjeringen og begge Thingene, hvilke maatte være enige om, hvorledes dette endeligt skulde afgjøres. Det forekommer mig derfor, at det vilde være i høi Grad ønskeligt, om Regjeringen udtalte sig om den Anskuelse, den i saa Henseende havde.

Stuel: Mig forekommer det ogsaa tvivlsomt, om nærværende Lov bør gaae tilbage til Folkethinget. For mig stiller det sig saaledes, at det er et Lovforslag, som er behandlet af et competent Folkething; det er derefter kommet paa lovmæssig Maade ind i Landsstinget; her er det blevet behandlet i Dverreensstemmelse med Forretningsordenen og Grundloven, og jeg seer da ikke, at man kan sende det tilbage til Folkethinget, fordi Ordene i Grundloven her saa udtrykkeligt sige, at Landsstinget skal remittere et Forslag, hvis det der forandres, og det hele beroer, som jeg seer, paa, om en Rigsdagsbeslutning, som det ærede Medlem, der nylig satte sig, sagde, skal ansees for at være en Beslutning, der skal vedtages af de to Dele af Rigsdagen, som paa samme Tid ere tilfammen. Men jeg seer dog ikke rettere, end at nærværende Forslag er behandlet af et Folkething, som dengang var et retligt Folkething, og at det nu er behandlet af Landsstinget, og at man derfor ikke er berettiget til at sende det til Folkethinget, men at man maa sende det til Statsraadet. Vil Ministeriet ikke modtage det, drister det sig ikke til at ansee det for en Rigsdagsbeslutning, saa er det Statsraadets Sag at komme med det til Folkethinget, og dersom Folkethinget derimod paa den modsatte Side skulde antage, at Statsraadet handlede urigtigt i at forelægge Hs. Majestæt det til Stadfæstelse, saa har Folkethinget jo ogsaa Midler, det kan anvende derimod. Det forekommer mig, at det bør gaae til Statsraadet, og jeg vil henstille til de høitærede Herrer af Ministeriet, som sidde her, hvorvidt det maatte være den rette Anskuelse.